

Straffrihed indtræder dog for den, der paa fyldestgørende Maade godtgør at have været uvidende om Betegnelsens Urigtighed og at have anvendt rimelig Omhu for at komme til Kundskab om dens Rigtighed, saavel som for den, der godtgør at have erhvervet Varerne fra en her i Landet bosat Person, medmindre han ved Erhvervelsen var vidende om den urigtige Betegnelse eller har solgt eller falholdt Varerne til Forbrug eller Forhandling her i Landet efter at være kommen til Kundskab om den urigtige Betegnelse. Med Hensyn til Straffrihedsbetingelserne er i øvrigt at bemærke, jfr. C. Goos: Den danske Strafferets specielle Del II, pag. 222, at Lovens Betingelse for indtrædende Straffrihed, at den tiltalte skal godtgøre Straffrihedsbetingelsernes Tilstedeværelse, synes lidet stemmende med de i dansk Kriminalret ellers herskende Bevisregler (in dubio pro reo).

Lovens § 1 giver derhos den Regel, at den, der til Forbrug eller videre Forhandling her i Riget har solgt Varer i Strid med foranstaaende Regler, skal, naar Køberen ikke ved Købet er bleven underrettet om den urigtige Betegnelse, være pligtig at *tage Varerne tilbage og tilbagebetale Købesummen* samt derhos, for saa vidt han ved Salget er ifalden Straf efter Lovgivningens almindelige Regler, *erstatte Køberen det lidte Tab*.

Ifølge § 2 skal den, der idømmes Straf, for saa vidt de falholdte Varer endnu ere i hans Besiddelse eller staa til hans Raadighed, tillige ved Dommen tilpligtes *at borttage eller rette den urigtige Betegnelse*, eller, hvis Varerne ikke ere producerede her i Landet da, for saa vidt han foretrækker det, udføre dem af Landet.

Det vil ses, at saavel denne Bestemmelse, som Bestemmelsen i § 1 om Sælgerens Erstatningspligt er betinget af, at Straf kan idømmes. I hvert Fald Erstatningspligtens Afhængighed i saa Henseende er næppe stemmende med de i dansk Ret ellers fulgte Regler.

De i § 1 indeholdte Bestemmelser om Brugen af Varebetegnelser, som indeholde en urigtig Angivelse af Varens Frembringelsessted (urigtigt Stednavn), komme ifølge Lovens § 3 ikke til Anvendelse, naar den paa-gældende Betegnelse er gaaet over til efter den almindelige Opfattelse eller Skik og Brug i Handelen at angive Varens Art og Tilvirkningsmaade eller lignende og ikke Stedet for Frembringelsen, jfr. f. Eks. Betegnelsen Champagne. Fremdeles betragtes en Varebetegnelse, der bestaar i Angivelse af Mønt, Maal eller Vægt ikke som en Varebetegnelse, ligesom den Omstændighed, at der til en Varebetegnelse er brugt et andet Sprog end det Lands, hvor Varen er frembragt, eller hvorfra den er indført, ikke er tilstrækkelig til at bringe Betegnelsen ind under Lovens Bestemmelser om urigtige Varebetegnelser, men Afgørelsen heraf beror tillige paa Betegnelsens Indhold. Ifølge § 3, sidste Stk., bliver endelig en Betegnelse, som i og for sig maatte anses for en urigtig Angivelse af en Vares Frembringelsessted, ikke at anse som en saadan, naar der ved en tydelig og holdbar tilføjelse Betegnelse er givet Oplysning om Varens virkelige Frembringelsessted.

Efter at Loven dernæst i § 4 har givet specielle, nu forandrede Regler angaaende urigtig Betegnelse som dansk Smør af fremmed Smør, der udføres eller transiteres — fra hvilke Regler saavel som fra de i § 6 om Genferkorset indeholdte, der dog her bortses — fastsætter Loven i § 5 Straf (af Bøder indtil 500 Kr.) for den, som paa Skilte, i Bekendtgørelser, paa Regninger, Fakturaer eller andre Forretningsdokumenter urigtigt angiver at have